

Jak jsem zažil konec války a vyhnání

Rudolf Jungbauer
Bytem Hedwigstrasse 19, 80 636 München

Překlad z němčiny

Hamerský mlýn (Hammermühle) – Přední Hamry (Vorderhammer) – Horní Planá (Oberplan)

Dne 3. května 1945 byl stržen vltavský most mezi Bližší Lhotou (Vorderstift) a Horní Planou (Oberplan). Od Zvonkové přišly 5. května americké jednotky. V Bližší Lhotě (Vorderstift) bylo stanoviště pro velká nákladní auta a dopravní prostředky. Několik vojáků přišlo také pěšky a směřovali na Horní Planou (Oberplan). K bojům nedošlo. V Bližší Lhotě (Vorderstift) chodili vojáci do domů a ptali se po nějakém koňském povozu, s nímž by bylo možné dopravit batohy a stany od mostu do městečka. Já jsem zapřáhnul našeho koně a mezi mostem a městečkem jsem jezdil sem a tam až pozdě do noci (byla už tma). Od vojáků jsem dostal jako dárek žvýkačky, keksy a čokoládu – všechno věci, které jsem neznal.

Příští den opravily příjezd k mostu buldozery, takže přes Vltavu mohly jezdit i dopravní vozidla. Toho dne přijížděly na Horní Planou (Oberplan) už také vozidla a tanky od Perneku. V den kapitulace (8. května 1945) k nám do mlýna přišli Amíci. Moje sestra Emma uměla anglicky. Dozvěděli jsme se, že je konec války a že my Němci odtud musíme všichni pryč, čemuž jsme ale nemohli uvěřit.

Ale 4. září k tomu ovšem skutečně došlo. Přišli policisté s Václavem Štěpánkem z Plava čp. 17, kterému musel otec předat mlýn. My jsme do mlýna už nesměli vstoupit. O týden později přijela Štěpánkova žena se synem a my jsme museli v prvním patře obytného domu uvolnit dva pokoje. Nepřinesli si s sebou nic než jen své oblečení. Matka musela nechat ženu vařit v naší kuchyni a ta používala také naše nádobí a naše zásoby.

Poslední zářijový týden se vrátil domů ze zajetí Fritz. Od ledna jsme o něm neměli zprávy. Přicházel podél Vltavy a matka řekla: „Támhle jde nějaký mladý muž.“ Poznali jsme ho ale, až když přišel k domu. Fritz vypadal moc špatně, poznamenaný útrapami posledních měsíců. Brzy ale zase nabyl sílu a pomáhal otci na pile. Emma a já jsme pracovali v hospodářství a sváželi jsme sklizeň. Hodně se mluvilo o vyhoštění. Matka proto obezřetně udělala pro každého batoh ze lněného plátna, naplnila ho nádobím a oblečením a my jsme batohy schovali na seníku.

23. října 1945 (140. výročí narození Adalberta Stiftera) přišel český poštovník s četníky z Horní Plané (Oberplan) a vyložil mému otci, že je ode dneška všechno vyvlastněno a že musíme do tábora s třicetkilovým zavazadlem. Přední Hamry (Vorderhammer) jsme museli opustit během jedné hodiny. Měli jsme našich pět batohů, koš prádla a několik tašek s potravinami a nádobím, žádné lůžkoviny, pro každého jen jednu deku. Schwarzbäck Franz, který byl zaměstnán u mého otce, nás naším vozem a koněm odvezl do Horní Plané (Oberplan). Měli jsme být přiděleni k sedlákům do Čech. Ale pak přišla záchrana: moje sestřenice Anni z Hodňova (Honetschlag). Řekla, že nás ubytuje její otec („Laden-Hable“). Po dlouhém vyjednávání s poštovníkem a komisařem nás směl odvést Schwarzbäck Franzl do Hodňova (Honetschlag). Později nám dovezl ještě věci, které jsme měli schované na seníku. V Hodňově (Honetschlag) byl „lidský“ komisař, pan Matschke (?). Když viděl, že nemáme ani peřiny (zima byla blízko), jel příštího dne s mou matkou do Horní Plané (Oberplan) a po dohodě s tamějším komisařem mohla matka ještě odnést

ze mlýna lůžkoviny. Otec a matka dostali u mého strýce kuchyň a jeden pokoj, kde bydleli až do vysídlení. Emma se dostala na práci do Olšiny (Lagenbruck) k „Habli“, Fritz k „Matuschka“ v Hodňově (Honetschlag) a já k „Boscher“ do Maňávky (Böhmisch Haidl).

Emma mohla vycestovat do Německa v lednu 1946. „Boscher“ z Maňávky ji dovezl koňským spřežením až před Haidmühle na hranici. Šla do Pasova a byla přijata u Anglických panen, aby studovala na učitelku. Fritz byl začátkem března zatčen bez udání důvodu a dostal se do pracovního tábora v Českém Krumlově (Krumau), kde musel pracovat v papírnách Pečkovský mlýn (Pötschmühle).

Dne 12. dubna 1946 jsme se museli v Hodňově (Honetschlag) připravit k vysídlení. Směli jsme si každý vzít asi 50 kg. Otec, matka a já jsme byli tři dny v táboře v Českém Krumlově (Krumau). V den, kdy transport odjížděl do Německa, se k nám dostal taky Fritz z pracovního tábora a mohl s námi vycestovat. Cesta vedla přes Plzeň (Pilsen) a Furth im Wald v Německu. Bylo nás 30 osob v jednom dobytčím vagoně jen s jedním kýblem, který sloužil jako záchod. Ve Furthu im Wald nás přeložili z českých vagonů do německých. Pak jsme dostali něco k snědku od Američanů. Cesta pokračovala dál přes Mnichov do Mittenwaldu, kam jsme přijeli na Bílou sobotu roku 1946. Přidělili nás do ubytovny Marienherberge, která byla dřív mládežnickou ubytovnou. O několik dní později nás přidělili do jednoho penzionu. Měli jsme dva pokoje a jednu kuchyni, kterou jsme sdíleli s jednou rodinou ze Slezska. Otec našel práci v zahradnictví a já jsem šel do Dolního Bavorska k jednomu sedlákovi. Fritz byl také u jednoho zahradníka a pak se v září dostal do Landau am Inn. Tam našel místo ve svém oboru jako mlynář.

Já jsem se vrátil v listopadu 1946 opět do Mittenwaldu. 1954 se moji rodiče přestěhovali do Rosenheimu, kde bydleli v domě mého švagra Pichelmeiera. Fritz odešel v roce 1950 do Frankfurtu nad Mohanem, kde pracoval jako mlynářský mistr až do svého důchodu. Já jsem se v roce 1963 přestěhoval z Mittenwaldu do Mnichova a zde provozuji už víc než třicet let taxislužbu.

Johann Jungbauer, narozen dne 28. 11. 1884, zemřel dne 19. 04. 1969

Marie Jungbauer, narozená dne 06. 01. 1901, zemřela dne 01. 08. 1972

Emma Jungbauer, narozená dne 25. 03. 1925, zemřela dne 26.11.1991

Fritz Jungbauer, narozen dne 13.07.1927, zemřel dne 02. 03. 2003

Rudolf Jungbauer, narozen dne 16.03.1931

Zaslala Traudl Woldrich, Pressig